

Київ, 29 листопада
2019р.

... Мили ми собі й у вус
їє думи. У чарівній садочкаю
дитинства серед квітів, вишень
і яблунь плакали нас нощі
бадьки. Потім ми самолюбиво
(хтось, може, й не дуже сум-
лінно) гризли граніт науку
у школах та інститутах. За-
кохувалися, народжували дітей,
пребували у світлі сім'ї...
Але ні! Мили ми собі
життя своєю дорогою... На ран-
тосі... Сніткучимся об камінь:

«Тідеш туди - притідеш сюди...»
 Куди ж сюди? І куди бо
 ти справді? Ане тут і
 небесної нестерпимості до нас
 зважася гріш... І відтоді кожен
 із нас вже жав, куди йти,
 що робити, тил і зародки того
 життя. І звали ту дію - ти
 ділом нагрозено - патронесу
 нашу Лесю Чираїшкою.
 Стало ідемо шкереми чот
 унікального життя, замуро-
 валося у безземний океан і
 твердості і рафамо, що так
 жабим в життям що свою
 грошу.

Дорогі поестри і любя-
 щим і публічним бібліо-
 теки Лесі Чираїшки, хаб так
 допомогав! Далі завзесди і
 востоді. І нехай у нашому
 житті, де за виразом Лесі Чираї-
 шки «щастя і горе так доже-
 вляють сплелась»! Работі і прав-
 дивим відкриттів дже набачено
 більше ніж се стоткаток і ви-
 подивив! завзесди влігма і
 дружесду, приєждь, створанно в дім